

třebného k nabytí vlastnického práva. Odvolací soud sice praví, že žalovaní netvrdili v první stolici, že by Josefa T-ová nebyla měla vůbec v úmyslu odstoupiti žalobcům celou stav. částici čís. 136 se stodolou a sklepem, a že by proto žalobci neměli titulu k nabytí vlastnictví, ale toto tvrzení bylo obsaženo v jejich přednesu, že žaloba jest založena na pouhém nedopatření jejich právního zástupce při knihovním zápisu odstupní smlouvy ze dne 7. května 1903, a že žalobci jejich vlastnictví ke sporným nemovitostem až do roku 1925 uznávali, mimo to však bylo nikoliv na žalovaných, by popřeli titul žalobců, nýbrž podle §u 369 obč. zák. na žalobcích, by dokázali své vlastnictví a jeho titul, tedy, vzhledem k tomu, že z doslovu odstupní smlouvy ze dne 10. srpna 1907 nelze to vyčísti, by tvrdili a dokázali, že bylo vůlí stran při ujednávání této smlouvy, aby také stodola a sklep přešly do vlastnictví žalobců. Toho žalobci neučinili a opírají svůj nárok pouze o knihovní držbu, vzniklou bez řádného titulu pouhým nedopatřením. Pouhá knihovní držba není ještě vlastnictvím, bez jiného titulu může se ve vlastnictví proměnit teprve vydržením podle §§ 61 a násl. knih. zák. Naproti tomu prokázali žalovaní smlouvou ze dne 7. května 1903 řádný titul a mají nemovitosti ve fyzické držbě. Poněvadž žalobci neprokázali vlastnictví, ba ani titulu, žalovaní však titul prokázali, musila býti žaloba nejen podle §u 369 obč. zák., nýbrž i podle §§ 372 a 373 obč. zák. zamítnuta.

Čís. 6056.

Stanovení náhrady nájemného podle zákona ze dne 3. dubna 1919, čís. 189 sb. z. a n.

Není vyloučeno, by se strany nesúčastnily na výběru znalců. Soud může, dříve než znalce jmenuje, slyšeti o osobách znalců strany a jest mu volno, by, jmenuje znalce, přihlížel k návrhům stran, jež byly snad učiněny, a by jmenoval za znalce osoby, stranami navržené, jestliže jinak vyhovují a soud je uzná za vhodné.

V tom, že znalec, jenž se máúčastniti při stanovení nájemného za školní místnosti, jest ve státní službě, nelze ještě spatřovati jeho předjatost.

(Rozh. ze dne 25. května 1926, R I 421/26.)

V řízení o stanovení náhrady nájemného za místnosti používané k účelům školním ustanovil soud první stolice tři znalce, mezi nimi i L-a, zamítnuv návrh finanční prokuratury, by třetím znalcem byl ustanoven stavební rada H., přednosta okresní stavební správy v L. Rekursní soud změnil k rekursu finanční prokuratury napadené usnesení v ten rozum, že ustanovil místo L-a znalcem H-a. Důvody: Návrh finanční prokuratury, by byl znalcem jmenován H., soud první stolice zamítl, spatřuje v postavení vrchního inženýra H-a podjatost. Odůvodnění prvního soudce není vůbec podstatné, neboť postavení státního úředníka není ještě důvodem pro tvrzení, že tento při podávání dobrého

zdání by byl předpojatý, poněvadž dobré zdání týká se přímo nebo nepřímo státu. Takováto předpojatost je zde tím méně, protože jsou stanoveni tři znalci, a působení vedoucího okresní stavební správy v L. nemá vůbec nic společného s odhadem, který má býti předsevzat v N.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu majitele najatých místností.

D ů v o d y:

Dovolacímu rekursu nelze přiznati oprávnění. Jest správným, že finanční prokuratura nevznesla proti znalcům prvním soudem jmenovaným (§ 24 zákona ze dne 18. února 1878, čís. 30 ř. zák.) námitky nezpůsobivosti, pokud se týče předpojatosti. Než proto nelze rekursnímu soudu vytýkati jako nesprávnost a nezákonnost, že ke stížnosti finanční prokuratury jmenoval za jednoho ze znalců prvním soudem jmenovaných osobu ku přibrání za znalce finanční prokuraturou navrženou, ale prvním soudem za znalce neustanovenou. Podle §u 24 druhý odstavec zákona ze dne 18. února 1878, čís. 30 ř. zák. přísluší ovšem právo jmenovati znalce za účelem stanovení náhrady za vyvlastnění soudu a jest soud v tomto svém právu obmezen toliko tím, že jest mu za znalce vybrati osoby uvedené v seznamu příslušného vrchního zemského soudu, avšak tím není řečeno, že by strany se na jmenování znalců nesměly účastniti. Zákon nikde nevylučuje, by soud, jak ve sporném řízení (§ 351 c. ř. s.) jest předepsáno, neslyšel prvé, než znalce jmenuje, o osobách znalců strany. Tím předejde se možným podle §u 24 třetí odstavec uvedeného zákona námitkám proti osobám znalců a tím i protahování řízení. Zákon také nevylučuje a výhradnému právu soudu na jmenování znalců není na újmu, by soud jmenuje znalce nepřihlížel k návrhům stran, které po případě byly učiněny, a nejmenoval za znalce osoby, stranami navržené, jestliže tito jinak vyhovují a soud je uzná za vhodné. Taková součinnost stran a uvedený zřetel soudu na jejich návrhy na újmu věci býti nemohou, neboť není pochyby, že jsou způsobilými přispěti k dohodě ohledně náhrady za vyvlastnění a zákon jako způsob určení náhrady uvádí dohodu na prvním místě (§ 22 a 29 zákona ze dne 18. února 1878, čís. 30 ř. zák.). S tohoto hlediska nelze tedy za správnou uznati rekurentovu výtku, že rekursní soud k návrhu finanční prokuratury na jmenování jí navrženého znalce přihlížel a návrhu jejímu vyhověl. Námitku rekurentovu proti navrženému finanční prokuraturou a rekursním soudem za znalce jmenovanému inž. Františku H-ovi za opodstatněnou uznati nelze. Týž jest zapsán do seznamu znalců vrchního zemského soudu (§ 24 odstavec druhý zákona ze dne 18. února 1878, čís. 30 ř. zák.) a nezpůsobilost mu rekurent nevytýká. Rekurent namítá toliko, že jest ve službách státu a z toho usuzuje na znalcovu předpojatost. Neprávem, tuto námitku případně již vyvrátil rekursní soud a stačí poukázati na dotyčné důvody napádeného usnesení. Rekursní soud ustanoviv na místě jednoho ze znalců prvním soudem ustanovených znalce finanční prokuraturou navrženého nepochybil.